

Fiul lui Dumnezeu între vii și morți

13 iunie 2005

Gili Cârstea

Golgota este atât de glorioasă și profundă încât ea va continua să fie studiul celor mântuiți de-a lungul veșniciei. Așa ne spune inspirația. Și ne mai spune că ar fi potrivit ca eventualii mântuiți să rezerve timp în fiecare zi pentru studiul crucii lui Hristos.

Cum se explică așa ceva? De ce este nevoie de cercetare acolo unde s-au găsit deja răspunsurile? Obligă Dumnezeu pe aleșii Săi la practici masochiste spre a stoarce de la ei devoțiune constantă? Se bucură Dumnezeu de ritualuri, slujbe și acte de adorație bazate pe stârnirea emoțiilor? Le prinde bine sfinților să repete constant și veșnic evenimentele răstignirii, deși ele nu mai au de oferit nimic nou? Greu de crezut că Dumnezeu Se complace într-o asemenea mascaradă.

Cei care Îl cunosc pe Dumnezeu știu că El insistă să depășim limitele pe care ni le-am impus singuri asupra jertfei Sale doar pentru că imaginea noastră este incompletă. Iar Golgota este un asemenea monument de cunoaștere încât va continua să ofere informații vitale chiar de-a lungul veșniciei. De ce atunci ne mulțumim noi cu imaginea prezentă despre ispășire, ca și când adevărul despre ea a fost deja epuizat?

Am recitat azi articolul unui autor drag mie – și dumneavoastră, sper – care spunea: „S-ar putea ca Ioan 3:16 să fie versetul cel mai puțin înțeles din Cuvântul lui Dumnezeu. ‘Atât de mult a iubit Dumnezeu... încât a dat.’ Când dai ceva, acel lucru nu-ți mai aparține. Versetul spune clar, explicit, că Dumnezeu a dat. Când Dumnezeu L-a dat pe Hristos, El a rămas definitiv fără Fiul Său.”

Autorul s-a oprit aici, dar ce orizont vast deschid puținele lui cuvinte! Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său, iar pierderea este veșnică. Acest lucru este foarte puțin înțeles de cercetătorii crucii. Chiar Hristos a trebuit să Se oprească după ce a enunțat cuvintele faimoase din Ioan 3:16, deși El dorea și avea de spus alte “multe lucruri.” A renunțat deoarece ucenicii Săi nu erau pregătiți să le înțeleagă sau să le accepte.

Dacă ucenicii ar fi fost interesați, mă întreb dacă unul din lucrurile multe nu ar fi fost o explicație a versetelor din Numeri 16:46-48. Rebeliunea lui Core stârnise poporul să cârtească împotriva Domnului, iar nimitorul profita de ocazie secerând miile de israeliți

rămăși fără protecția divină. Atunci Moise l-a trimis urgent pe Aron să ia cădelnița de la templu, să pună în ea tămâie și foc de pe altar și să meargă la popor să facă "ispășire" pentru el. Se spune că Aron "s-a așezat între cei morți și între cei vii, și urgia a încetat."

Ce uluiți ar fi fost ucenicii dacă Hristos le-ar fi spus că așa s-a întâmplat în cer când s-a declanșat revolta lui Satana, și că episodul din pustie nu este decât o repetare, la scară mică, a războiului din cer. Îngerii de pe planeta-reședință începuseră să se deconecteze de la izvorul vieții, amăgiți de promisiunile heruvimului acoperitor, iar explozia în lanț ar fi continuat până când ar fi cuprins toate lumile necăzute. Atunci Mielul lui Dumnezeu S-a așezat între vii și morți, iar urgia a încetat. Tămâia din cădelnița lui Aron vorbea despre jertfa infinită pe care a făcut-o Dumnezeu acceptând pierderea totală și irevocabilă a Fiului Său, junghiat de la întemeierea lumii.

Îmi imaginez întrebările ucenicilor șocați de o asemenea perspectivă, căci ele sunt și întrebările noastre. Așezându-se între vii și morți, Aron se împotriva lui Dumnezeu? Ispășirea se făcuse pentru a potoli mânia aprinsă a unui Dumnezeu drept, pornit să pedepsească un popor de rebeli? Este Dumnezeu atât de violent încât nu poate fi oprit decât de sacrificiul unui nevinovat? Mai mult, singurul care poate stopa devastările produse de mânia lui Dumnezeu este chiar Fiul Său?

Asemenea întrebări s-ar fi dovedit un bun prilej pentru Domnul de a clarifica semnificațiile ispășirii. Le-ar fi putut explica originea răului, faptul că urgia nu a venit din mânia lui Dumnezeu, ci din actul voluntar, dar sinucigaș, al desprinderii de izvorul vieții, iar Dumnezeu Însuși, prin Fiul Său, S-a "așezat între vii și morți, și urgia a încetat." În cădelnița lui Aron era Fiul lui Dumnezeu, arderea de tot, veșnică, de unde nu mai există întoarcere, ca o dovadă eternă a sacrificiului total pe care Dumnezeu este dispus să îl facă pentru binele celorlalți. De aceea noi Îl numim cu respect, chiar cu adorare, Servul Servilor.

Spre a ne ajuta pe noi, cei din ultima generație, să punem întrebările ratate de ucenici, Domnul a așezat în lucrările Spiritului Profeției raze prețioase de lumină, chei pentru deschiderea a noi orizonturi către jertfa monumentală pe care a făcut-o guvernarea divină atunci când a izbucnit urgia. Chiar în capitolul despre revolta lui Core din Patriarhi și Profeți, găsim o astfel de cheie, un cifru obscur, izolat și aparent fără rost plasat acolo. Iată ce spune autoarea:

"În revolta lui Core se poate vedea, la scară mică, lucrarea aceluiași spirit care a dus la revolta lui Satana în cer" (PP 403).

Cu alte cuvinte, folosiți acest tipar și veți înțelege primele faze ale mării controversate, motivele rebeliunii și natura intervenției divine, ispășirea, așezarea Cuvântului între vii și morți pentru stoparea urgiei.

Privind ispășirea din perspectiva mării controversate avem privilegiul să vedem unele dintre lucrurile pe care ucenicii nu le putuseră suporta, să ni se răspundă la întrebări pe care ei nu le-au pus și să apreciem cum se cuvine jertfa lui Dumnezeu în renunțarea la Fiul Său. Doar astfel vom reuși să împlinim profeția lui Zaharia, care sugerează că, în vremea

sfârșitului, când cerul va turna “peste casa lui David” un duh de îndurare și de rugăciune, Îl vom plânge amarnic pe Fiul lui Dumnezeu, cum plânge cineva pierderea unui întâi-născut.

Ispășirea este exact acest lucru: Cineva a dat pe Întâiul Său născut ca să stopeze urgia desprinderii de izvorul vieții a celorlalți copii ai Săi. Deși este principiul elementar, noi nici pe acesta nu l-am asimilat corect. Câte or mai fi de corectat, sau chiar de descoperit?